

заблудена, страсть неразумна, но чиста отъ сѣко нпзско свойство. Любовта бѣше животъ на Недія, какъ можаше тя да ъ обуздае предъ заблудената увѣренность че щѣше да бѣде обикнута колкото тя обичаше?

Тя са опрѣ на стѣната, лицето ѝ бѣше станжло по бѣло отъ снѣгъ, рѣцѣтъ ѝ склучены треперяхъ, устнытъ ѝ полузатворены, погледѣтъ ѝ наведенъ, и чакаше първытъ думы, които щѣхъ да излѣзатъ отъ устата на Главка.

Главкъ поднесе вече чашата на устнытъ си, той вече испи четвъртината отъ питието, и са спрѣ като погледнѣ на Недія очуденъ отъ необыкновенния цвѣтъ на лицето ѝ, отъ вниманіето, отъ безпокойствието което са изобразяваше на лицето ѝ, и са принуди да я попыта.

— Недіе, Недіе, що ти е? осѣщашъ ли нѣщо лоше? . . . но за що да пытамъ? Лицето ти обажда.

И туй като изрече сложи долу чашата, и станж за да пристѣпи къмъ момичето, но въ сѣщата минута осѣги болестъ въ сърцето си като че го прободе стрѣла; той замръзнѣ, притъмнѣ му на очитѣ и умѣтъ му са омаи. Стори му са че земята ся клатяше подъ краката му, и са издигаше на въздуха и една извънредна и противуестественна тѣжа облада изведнажъ духа му. Стори му са че е създаденъ отъ въздухъ, неземеиъ, че има крылѣ и че хвърка въ въздушното пространство. Засмѣ са смѣхъ голѣмъ, остъръ и неестествененъ, плещеше си рѣцѣтъ и подскачаше къмъ тавана; ще помислишъ че бѣше нѣкой замаянъ дельфійскій жрецъ, но омайванъето което бърже го слѣте престанж изведнажъ, но на малко време; той силно пакъ осѣти че кръвообръщанъето станж бързо и стремително, че кръвта му са вълнуваше и течеше като буйна рѣка която прелива бреговетѣ си и са излива въ океана. Бученъето на кръвта му стигаше до слуха му, той я осѣщаше като са издигаше тя къмъ челото му и жылытъ му са надувахъ отъ невъзможность да побѣрѣтъ въ себе си приходящытъ новы струи; послѣ едно притъмняване му помрачи зрѣніето, но помрачаванъе несвършено, той гледаше около си стѣнытъ и таванытъ и живописаніята на тѣхъ като одушевени и че мърдатъ като привидѣнія, а най чудното че той не осѣщаше себе си нездравъ. Той са не нави, нито са оплаши отъ ужасната полуда която облада вече ума му и новизната на странытъ му тѣзи чувствованія имаше единъ живостенъ и свѣтелъ изворъ, стори му са че той добы покрѣпко здравье . . . Той са обладаваше бърже отъ безуміето и не съзнаваше злочестината си.